Brevet

En tyk gulbrun kuvert lå bare der, midt på mit gulv. Med maskinskrevet kursiv og tydelige bogstaver stod der Lærke. Intet andet. Hverken adresse eller efternavn. Bare Lærke.

Forsigtigt samlede jeg brevet op. Der var intet frimærke eller poststempel. Brevet var ikke kommet med postbuddet, så hvordan det var havnet der midt på gulvet, ved jeg ikke. Kuverten var ikke limet til, men flappen var stukket ned. Jeg tog langsomt et gulligt stykke pergament og foldede det ud. Det lugtede ikke gammelt, som jeg havde forventet, men duftede derimod af blomster. Jeg stod nu med en lang tekst skrevet med samme sirlige skrift som på kuverten.

Jeg satte mig på kanten af sengen og begyndte at læse.

Myten om De Tre Troldkvinder

For en menneskealder siden regerede Den Røde Troldkvinde over Den Flydende Verden med de menneskelige væsner i Kriga og de magiske væsner i Grænselandet. Alle levede i hvert deres land, kun adskilt af en bred å.

Alt virkede fredeligt mellem de to lande, men trods fred blev det ikke set på med milde øjne, hvis man blandede sig med hinanden. Menneskene forstod sig ikke på magi og magiske handlinger, og de magiske blev tit mødt med skepsis og modstand, når de forsøgte at vise sig i Kriga. Den Røde Troldkvinde fik begge lande til at acceptere hinanden, og sådan var det i mange år.

Den Røde Troldkvinde fødte tre piger. Smukke piger. Det mærkelige var dog, at ingen vidste, hvem faderen var, for Den Røde Troldkvinde boede alene med sine piger og tjenestefolk på slottet. Rygterne gik på, at det var en fra Grænselandet, der var faderen.

Rygterne svirrede og tiltog, og det skabte oprør hos folket i Kriga. Den Røde Troldkvinde blev væltet af tronen og smidt på porten. I

mange år hørte man intet til hende, da hun var flygtet med sine døtre.

En ung mand blev valgt af folket til at regere som konge over Kriga, og Grænselandet blev et lukket område, hvor folket var forment adgang. Den nye konge fik snart en søn med sin smukke dronning, som døde i barselssengen. Den skæbnesvangre dag forandrede kongen sig, og han blev aldrig helt sig selv igen. Kongen viste sig stadigt mere sjældent uden for slottet, og hans særligt betroede rådgiver overtog flere og flere af de kongelige opgaver.

Kongesønnen var blevet voksen og red en dag ud til Den Gyldne Sø, som han ofte gjorde, men denne dag sad der en meget smuk pige på en sten ved søbredden. Hun hed Rosia. Hun havde langt, bølget, rødgyldent hår og smukke jadegrønne, mandelformede øjne. Hendes sommerkjole af guld glimtede om kap med søen i solens lune stråler. Kongesønnen blev straks betaget af hende.

Rosia var ikke upåvirket af hans interesse i hende. Smigret lod hun ham plukke blomster til hende. Det var umuligt for den unge kongesøn at tage øjnene fra den smukke pige, og for hvert hjerteslag blev han mere og mere forelsket i hende. Så da dagen var omme, skiltes de, begge varme om hjerterne.

Det var ikke planlagt, at Rosia skulle forelske sig i prinsen. Hun sad der på stenen i det gyldne skær fra søen, så kongesønnen ville opdage hende. Med sin skønhed skulle Rosia gøre ham så blind af kærlighed, at han med tiden ville følge hende hen til Dragehulen. Her vogtede en Sølvdrage over Den Lilla Rose.

Ifølge myten kunne Den Lilla Rose give evig ungdom, men Sølvdragen krævede efter sigende et kongeligt og uskyldigt offer for at udlevere rosen. Derfor skulle Rosia forføre kongesønnen, så han kunne ofres til Sølvdragen.

Rosia var datter af Den Røde Troldkvinde, som lå for døden. Hun havde fortalt sine døtre om den magiske blomst, som hun inderligt ønskede sig. Kun Den Lilla Rose kunne redde hende. Hun ville endnu ikke lukke de trætte øjne, for hun ønskede af hele sit hjerte at generobre tronen.

Hver dag mødtes kongesønnen og Rosia. Deres kærlighed spirede dag for dag, derfor ønskede hun ikke at kaste ham for dragen, til trods for at rosen kunne redde moderen.

Hendes søstre blev for hver dag, der gik, mere urolige over, at søsteren ikke for længst havde indfanget kongesønnen. De forstod ikke, at deres plan kunne slå fejl. Alligevel blev Rosia ved med at påstå, at kongesønnen ikke var forelsket nok til at følge hende til Dragehulen. Da det endelig gik op for de to søstre, at Rosia var forelsket i ham, blev de rasende. Derfor gik de til deres moder for at rådføre sig.

Moderen var svag og udmattet og havde ingen forståelse for datterens forelskelse i kongesønnen. Derfor lagde de en snedig plan sammen.

Den næste dag puttede de to søstre et stærkt sovemiddel i Rosias te. Hun faldt i en dyb søvn. For enhver, der ikke vidste bedre, lignede hun en død.

De to søstre drog ud til Den Gyldne Sø og fandt kongesønnen. De fortalte ham, hvem de var, og at Rosia var død. Kongesønnen ønskede straks at se hende. De førte ham til deres hus i skoven. Her viste de ham Rosia. Tårerne trillede ned ad hans kinder, og han knælede ved hendes side.

De to søstre fortalte kongesønnen om Den Lilla Rose, som kunne vække de døde til live. Ulykkelig som han var over tabet af sin elskede, ville kongesønnen gøre alt for at redde Rosia. Så han begav sig straks afsted sammen med de to søstre for at finde rosen.

*

I mellemtiden var Rosia vågnet op fra sin dybe søvn. Først forstod hun ikke, hvad der var sket. Men da hun ikke kunne finde sine søstre, anede hun uråd. Hun gik til moderens sengeleje. Moderen, som var meget svag, prøvede først at skjule sandheden for sin datter, men måtte til sidst give efter. Hun fortalte om søstrenes plan. Af ren

frustration og raseri tog Rosia fat om moderens hals og klemte, til hun lå livløs.

Rosia drog afsted til dragens hule i håb om at indhente sine søstre og redde kongesønnen. Hun nåede dem ikke i tide. Oppe fra klippeafsatsen så hun sine søstre stå med kongesønnen foran hulen. Søstrene havde bundet ham på hænder og fødder. Fra hulens dyb lød et frygteligt brøl, Sølvdragen var på vej.

Der var intet at gøre. Fortvivlet kiggede Rosia en sidste gang på prinsen, inden hun trak sig tilbage og gemte sig bag nogle buske. Hun holdt sig på afstand, for hun bar på en hemmelighed. Rosia var gravid med kongesønnen, og en lille bule på maven var begyndt at tage form.

Med lukkede øjne nynnede Rosia en trylleformular, så kongesønnen straks faldt i søvn. I den magiske søvn ville han ikke mærke dragefrygten, som skulle være den mest afskyelige følelse, man kunne opleve. Det føltes som at være lukket inde i et lille, mørkt og fugtigt rum, hvor kun en skærende lyd af 'metal mod metal' kunne høres. Dragens frygtindgydende blik ville drive enhver til vanvid, og man ville ønske en hurtig død.

De to søstre kendte godt til dragefrygten og havde brugt en trylleformular, som beskyttede deres sind mod at blive vanvittigt. En magtfuld trylleformular, som var svær at styre.

Sammenkrøllet bag busken, og med tårerne trillende ned ad kinderne, fandt de to søstre Rosia. Forfærdede blev de, da hun fortalte, at hun havde kvalt deres moder, og at hun ventede kongesønnens barn. Søstrene slæbte hende med hjem.

*

Rosia var forpint og i stor sorg over tabet af sin elskede. Hun stod kun ud af sengen for at spise, og hun mæglede aldrig et ord til sine søstre. Tiden gik, og hendes mave tog til i størrelse. Der var ikke længe, til hun skulle føde.

Da Rosia ville hævne sig på sine søstre, forlod hun hjemmet. Ikke langt fra huset mødte hun en af kongens mænd. Den smukke pige bad ridderen bringe hende til kongens slot, da hun havde oplysninger om kongesønnens forsvinden.

Hun fortalte kongen alt, hvad der var hændt. Sønderknust af sorg bad kongen Rosia blive på slottet, så han kunne se sit barnebarn vokse op og tage sig af både mor og barn. Hun faldt hurtigt til på slottet, og snart fødte hun en velskabt dreng.

*

En nat blev Rosia vækket af kongens rådgiver, mens hun sov med sin lille søn. Han bad hende følge med til Tronsalen. Her så hun to kvinder. Forslåede og blodige. Hun opdagede til sin gru, at det var hendes søstre. På trods af, at hun aldrig havde ønsket at se dem igen, fik hun medlidenhed med dem. Inderst inde havde hun håbet på, at de var flygtet langt væk og aldrig blev fundet.

Rosia bad kongen skåne søstrenes liv. Kongen tilbød at skåne dem mod, at hun giftede sig med ham. Og rådgiveren krævede, at søstrene skulle være tjenestepiger for ham. Den smukke pige kunne se frygten i sine søstres øjne. Mærkerne på kroppen efter pinslerne, som rådgiveren havde påført dem, og deres smerte, gjorde hende forfærdet over, at de skulle lide denne frygtelige skæbne. Hun så ingen anden udvej end at afslå kongens tilbud.

Kongen sagde til hende, at hun skulle acceptere tilbuddet, ellers ville de alle dø. Rosia bad kongen om at skåne søstrene. Han kunne forvise dem fra kongeriget, så ville hun gifte sig med ham. Kongen skulle lige til at sige ja, da rådgiveren lagde sin hånd på hans skulder. Og med ét fik kongen et fjernt udtryk i øjnene og sagde bestemt, at de måtte lide døden, hvis de ikke ville føje ham.

Rosia indså, at hun og søstrene ikke ville slippe væk uden kamp. Hvad end der skete, da rådgiveren lagde sin hånd på kongens skulder, kunne hun ikke hamle op med. Hvis hun skulle redde sine søstre fra den onde rådgiver, var de nødt til at flygte. Hun måtte efterlade

sin søn. Kongen elskede sit barnebarn ligeså højt som sin fortabte søn, så Rosia frygtede ikke for barnet. Derimod frygtede hun for, hvad rådgiveren ville gøre ved sønnen, hvis han ikke fik sin vilje.

Rosia hviskede til sin kammerpige, at hun skulle passe godt på hendes søn. Kammerpigen forlod straks tronsalen. Med et håb om, at han ville skifte mening, kiggede Rosia sørgmodigt og bedende en sidste gang på kongen. Da han stod urokkelig og fjern i blikket, gik Rosia hen og knælede ved siden af sine søstre.

Søstrene tog hinanden i hænderne, og med ét blev kongesalen oplyst af store flammer. Væbnerne begyndte at gå mod dem, og et par tjenestepiger begyndte at løbe mod døren, mens de skreg. Ilden besatte langsomt de tunge gardiner foran salens store vinduer. Midt i det hele stod kongen stadig som en støtte. Søstrene rejste sig straks og løb mod Spejlsalen, hvor de troede, at friheden var vundet. Men trods flammerne var flere af kongens væbnere fulgt efter dem sammen med rådgiveren. Rådgiveren spyttede foragteligt efter dem, mens han råbte:

"Nå, så I prøver at snyde mig for et par gode slaver. Det slipper I ikke godt fra." Han løftede armene højt i vejret, som samlede han kræfter og magi. Så pegede han på dem og messede: "Jeg forbander jer. Fra nu af vil I ældes med dobbelt hast, og I vil aldrig kunne få flere efterkommere."

Rosia greb fat i vedhænget i sin halskæde. Straks forvandlede stenen sig til en klar beholder med en sølvvæske. Søstrene tog hinanden i hænderne, og Rosia drak af beholderen. En sølvportal åbnede sig foran dem.

Rådgiveren kiggede vantro på dem og udbrød hånligt:

"Flygter I? Jamen, så vil jeg forbande jer, så I aldrig kan vende tilbage til Den Flydende Verden, medmindre I er unge som nu."

Rådgiveren slog en uhyggelig latter op, og han begyndte endnu en gang at mumle ord ud i luften. En af pigerne greb ud efter rådgiveren for at trække ham med, men hun fik kun fat i et spejl, der sad i hans bælte. Vagterne løb hen for at stoppe dem, men det var for sent.

"I lede svin," lød en stemme, inden portalen lukkede helt i.

Invitationen

Efter at have fumlet med nøglen forlod jeg min lejlighed og måtte spæne ned til min cykel. Mit hår sad forfærdeligt, da jeg ikke havde nået at tæmme det. Cykelhjelmen måtte tage skylden. Brevet havde forsinket mig, så jeg trådte til i pedalerne for ikke at komme for sent.

Det mystiske brev dukkede op i mine tanker, mens jeg skyndte mig afsted. Hvem havde mon sendt det til mig, og hvorfor lige mig? For jeg var jo bare mig, en helt almindelig pige på 19 år. Jeg boede alene i min lille lejlighed i Islev. Den var ikke særlig rummelig. Jeg havde lige plads til en sovesofa og et spisebord. Her sad jeg og lavede mine lektier, mens jeg spiste. En dårlig vane jeg havde fået, efter jeg var flyttet hjemmefra. Derhjemme ville min mor strengt have løftet øjenbrynet, hvis hun havde set mig læse ved bordet, imens jeg spiste min tilberedte mad. Ikke at jeg lavede de store måltider, for mit tekøkken, der var placeret i det ene hjørne af min stue, rummede kun en lille håndvask, et minikøleskab, en miniovn, to kogeplader og en elkedel. Derfor bestod min aftensmad oftest af dåse- og færdigretter eller rugbrød.

Mit toilet var placeret i opgangen, hvilket ikke var særligt praktisk. Til gengæld var lejligheden til at betale på en SU, og den lå ret bekvemt i forhold til mit studie, kun 15 minutter på cykel. Jeg var i gang med at læse til sygeplejerske i Herlev.

Jeg kendte til faget fra min mormor og min mor. De var begge sygeplejersker og havde været i faget næsten hele deres liv. Tit grinede de af sjove oplevelser fra deres vagter til familiens jule- og påskefrokoster, og jeg nød at lytte til dem. Hele min barndom havde jeg hørt dem tale om den forskel, de kunne gøre for andre mennesker. Derfor vidste jeg tidligt, at jeg ville være sygeplejerske som dem. Så efter 9. klasse tog jeg en HF og søgte ind på sygeplejeskolen.